

[Malchau.]

til at møde paa Session, men alligevel vil det jo være en Gene for de paagældende Mennesker.

Saa vidt jeg husker — det vil jeg gerne bede den højtærede Minister oplyse mig om — er Forholdet det, at et Par Aargange ligefrem er sprunget forbi, idet der ikke har været afholdt Session for dem under Besættelsen, eller at det i hvert Tilfælde hænger saadan sammen, at de ikke har været indkaldt til Militærtjeneste.

Jeg skal i øvrigt paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag til villig Behandling.

Oluf Johansen: Det Lovforslag, der her er til Behandling, gaar ud paa en Forlængelse af de Bemyndigelser, der blev givet Indenrigsministeren ved midlertidig Lov Nr. 284 af 16. Juni 1945. Begyndelsen til denne Lovgivning maa dog vel siges at være den midlertidige Lov Nr. 289 af 2. September 1939 — den er altsaa fra før Krigen. Jeg kan forstaa en saadan Lovgivnings Berettigelse umiddelbart før og under Krigsforhold, og jeg kan ogsaa forstaa, der er en vis Berettigelse for at beholde de omhandlede Bestemmelser i en Overgangstid, i en kort Efterkrigstid. Min Bedømmelse af disse Forhold skal være saglig, men jeg finder, at der er Hensyn at tage til begge Sider, baade over for de unge, de værnepligtige, og over for, hvad der maatte være nødvendigt for Værnenes Opretholdelse. Jeg anerkender, at der kan være nogen Begrundelse for den Bestemmelse, der drejer sig om de unge, som vil rejse til Udlandet; at nægte eller hindre dette kan have erhvervsmæssig Interesse, men skulde altsaa i og for sig ikke falde ind under denne Lov, selv om jeg ikke afviser Tanken om, at det ogsaa kan være et Spørgsmaal om Sikring af de unge til Aftjening af deres Værnepligt. Vi er villige til at overveje, at der i den Henseende gives den højtærede Indenrigsminister fornyet Bemyndigelse.

Naar det derimod drejer sig om fortsat i to Aar — „midlertidigt“ som det hedder i Lovforslaget — at afvige fra de almindelige Udsættelsesregler i § 14 i Værnepligtsloven, vil jeg gerne enten her i Tinget eller i et Udvalg høre en stærkere Begrundelse end hittil givet. § 14 i Lov om Værnepligt af 1912 siger:

„I Fredstid kan enhver, naar han for Sessionen derom fremsætter eller lader fremsætte Begæring, faa Udsættelse med at udskrives indtil Sessionen for det Aar,

i hvilket han opnaar 25 Aars Lægdsrullealderen.“

Og i den midlertidige Lov, som der her er Tale om, staar der i § 2, Stk. 1:

„Den de værnepligtige ved § 14, 1ste Stykke, i Lov Nr. 123 af 8. Juni 1912 om Værnepligt tillagte Ret til paa Begæring over for Sessionen at faa Udsættelse med at udskrives bortfalder.“

Og saa tilføjes der:

„Indenrigsministeren bemyndiges til, hvor Forholdene maatte tale derfor, at tilstaa værnepligtige Udsættelse med at udskrives indtil Sessionen for det Aar, i hvilket den paagældende opnaar 25 Aars Lægdsrullealderen.“

Indenrigsministeren kan altsaa, hvor Forholdene maatte tale derfor, tilstaa denne Udsættelse, men det er klart, at den midlertidige Lov ikke er givet for at gøre Udsættelserne lettere opnaaelige, og denne Bestemmelse vil Ministeren altsaa nu have forlænget for to Aar. Det er jeg noget betænkelig ved, og her kan jeg ikke lade være at gøre mig til Talsmand for de unges og deres Hjems Synspunkter. Det drejer sig væsentligst om de studerende unge. Tænker man sig en ung Mand, der i Dag gaar fra en velbetalt Stilling, f. Eks. som Tjenestekarl, som giver ham en Løn paa indtil 4 000 Kr., og paabegynder Studier, der koster ham ca. 3 000 Kr. pr. Aar, saa er der altsaa her Tale om en Difference, ja, en Byrde for ham og hans Hjem paa ca. 7 000 Kr. pr. Aar. Skal saa hans Studium afbrydes af den militære Uddannelse, vil det ofte maaske være helt ødelæggende for Studiet og de Forventninger, der knytter sig dertil. Mit Standpunkt maa derfor være, at der enten ikke gives fortsat Bemyndigelse, eller at vi faar Ministerens Ord for, at Udsættelser i vid Udstrækning tilstaaes.

Jeg stiller da mine Forventninger til Ministerens Svar, eventuelt til en Udvalgsbehandling, og heraf afhænger min og mit Partis Stilling til det foreliggende Lovforslag.

Indenrigsministeren (Kjær): Jeg takker de ærede Ordførere for den relative Velvilje, de har lagt for Dagen over for Lovforslaget. Naar man fra Ministeriets Side har foreslaet Loven forlænget i 2 Aar i Stedet for 1, ligger det naturligvis i, at man ikke mener, at de Forhold, der medførte den oprindelige Lovs Gennemførelse, vil blive ændret i Løbet af de kommende 2 Aar. Det vil fortsat være saadan, at man vil have Brug for et betydeligt Antal Soldater,